

et naturligt Grundlag for en senere Vresoppreisning. I Overensstemmelse med disse Betragtninger foreslaaer Udvalget derfor i en ny Paragraph at optage Bestemmelser om Vresoppreisning for Personer, der ikkun ere frifundne for videre Tiltale, og da hertil at knytte Udtalelsen om, at denne Art af Frifindelse falder bort for Fremtiden. Man har antaget, at Tidsfristen for Afgangen til saadan Vresoppreisning kunde sættes til 5 Aar efter Frifindelsesdommens Afvigelse, og iøvrigt betragtet det som en Selvfølge, at den Paagjældende maatte føre Beviis for ulastelig Vandel paa samme Maade, som Lovudkastet foreskriver for den Domsældte.

Udvalget foreslaaer endvidere, at lade Resten af § 1, som omhandler Indflydelsen paa Erretten af Domme, der ere overgaaede Børn og unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, og som ikkun staae i en løsere Forbindelse med Lovudkastets egentlige Gjenstand, udgaae paa dette Sted og med den fornødne Redaktionsforandring at give samme Plads som sidste Paragraph i Lovudkastet. Paragrapherne 2—5 ville herved rykke op til at blive §§ 1—4, og Bestemmelserne om Frifindelse for videre Tiltale og de nysnævnte Domme da slutte sig hertil som et Tillæg. Hele Udcastet vil da formeentlig passende kunne benævnes Forslag til Lov om Vresoppreisning m. m.

Det har i Udvalget været Gjenstand for Overveelse, om der maatte være tilstrækkelig Grund til i Loven at optage Bestemmelser for saadanne særlige Spørgsmaal, hvortil dens Anvendelse vil kunne give Anledning, deriblandt navnlig for Tilfælde, hvor Strafshylden forældes i Overensstemmelse med Reglerne i § 70 af almindelig borgerlig Straffelov. Man har imidlertid troet, at det vilde være ufornødent. Vresoppreisningen forudsætter efter Lovudkastet som en nødvendig Betingelse, at den Paagjældende er domfældt og enten har udstaaet Straffen eller erholdt samme eftergivet ved Venaadning; det er derfor en Selvfølge, at der ikke vil kunne blive Tale om Vresoppreisning i saadanne Tilfælde, hvor der maatte

være forløbet et Tidsrum af 10 Aar siden Forbrydelsen blev begaaet, og Justitsministeren maatte formene, at der ikke er Anledning til at beordre Sags Anlæg. Er der derimod Tale om en Straffedom, som er bleven mere end 10 Aar gammel, og Justitsministeriet formener, at der ikke er Anledning til at sætte Dommet i Udøvelse, vil det ikke bestomindre efter Omstændighederne kunne blive fornødent at indstille den Paagjældende til Venaadning, for at Forholdet kan finde sin endelige Afgjørelse, og der vil paa denne Maade ogsaa opnaaes et Udgangspunkt for en senere Vresoppreisning.

Efter det Anførte indstiller Udvalget Lovforslaget til Vedtagelse med følgende Endringer:

Forslag til Endringer.

ad § 1.

1) a. 1ste Stykke udgaaer.

b. 3stedetfor andet Stykke sættes:

„Egtesom Straffedomme for Handlinger, begaaede af Personer under 15 Aar, ikke medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der betinges af uplettet Rygte, saaledes skal det Samme ogsaa gjælde med Hensyn til Straffedomme, der overgaae Personer mellem 15 og 18 Aar, forsaavidt de derved idømte Straffe ikke overstige Kottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, saa at Vresoppreisning ikke er nødvendig med Hensyn til saadanne Domme.“

og den saaledes forandrede Paragraph bliver den sidste (§ 6).

ad §§ 2—5.

2) Disse Paragrapher blive §§ 1—4.

3) Efter § 5 (ny § 4) indsættes en Paragraph (§ 5), saalydende: